

ΒΙΛΧΕΛΜ ΡΑΪΧ: Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΤΕΣ (Από το βιβλίο “Άκου ανθρωπάκο”)

“Ξέρεις, Ανθρωπάκο, πως θα ένιωθε ένας αητός άμα έκλωθε αυγά μιας κότας; Αρχικά ο αητός νομίζει ότι θα κλωσήσει μικρά αετόπουλα που θα μεγαλώσουν. Μα εκείνο που βγαίνει από τα αυγά δεν είναι παρά μικρά κοτόπουλα. Απελπισμένος ο αητός εξακολουθεί

να ελπίζει πως τα κοτόπουλα θα γίνουν αητοί. Μα που τέτοιο πράγμα!

Τελικά δε βγαίνουν παρά κότες που κακαρίζουν. Όταν ο αητός διαπιστώνει κάτι τέτοιο βρίσκεται στο δίλημμα αν πρέπει να καταβροχθίσει όλα τα κοτόπουλα και τις κότες που κακαρίζουν. Μα συγκρατείται. Κι’ ό,τι τον κάνει να συγκρατηθεί είναι μια μικρή ελπίδα· πως ανάμεσα στα τόσα κοτόπουλα, μπορεί κάποτε να βρεθεί ένα αητόπουλο, ικανό σαν εκείνον τον ίδιο, ένα αητόπουλο που από την ψηλή φωλιά του θ’ ατενίζει μακριά κόσμους καινούριους, σκέψεις καινούριες, καινούρια σχήματα ζωής.

Μόνο αυτή η ανεπαίσθητη ελπίδα κρατάει το λυπημένο, τον αποξενωμένο αητό από την απόφασή του να φάει όλα τα κοτόπουλα και όλες τις κότες που κακαρίζουν, και που δεν βλέπουν ότι τα κλωσάει ένας αητός, δεν καταλαβαίνουν ότι ζούνε σ’ ένα ψηλό, απόμακρο βράχο, μακριά από τις υγρές και σκοτεινές κοιλάδες. Δεν ατενίζουν την απόσταση, όπως κάνει ο απομονωμένος αητός. Μόνο καταβροχθίζουν και καταβροχθίζουν, όλο καταβροχθίζουν ό,τι φέρνει ο αητός στη φωλιά.

Οι κότες και τα κοτόπουλα άφησαν τον αητό να τα ζεστάνει κάτω από τα μεγάλα και δυνατά του φτερά όταν απ' όξω κροτάλιζε η βροχή και αναβροντούσαν οι καταιγίδες που 'κείνος άντεχε δίχως καμιά προστασία. Όταν τα πράγματα γίνονταν σκληρότερα, του πέταγαν μικρές μυτερές πέτρες από κάποια ενέδρα για να τον χτυπήσουν και να τον πληγώσουν. Όταν ο αητός αντιλήφθηκε την κακοήθεια ετούτη, πρώτη του αντίδραση ήταν να τα ξεσχίσει σε χίλια κομμάτια. Μα το ξανασκέφτηκε κι' άρχισε να τα λυπάται. Κάποτε, έλπισε, θα βρισκόταν – έπρεπε να βρεθεί – ανάμεσα στα τόσα κοντόφθαλμα κοτόπουλα που κακάριζαν και καταβρόχθιζαν ό,τι έλαχε μπροστά τους, ένας μικρός αητός σαν τον ίδιο του τον εαυτό.

Ο μοναχός αητός μέχρι σήμερα δεν έχει εγκαταλείψει την ελπίδα. Κι' εξακολουθεί να κλωσάει κοτόπουλα.

Δεν θέλεις να γίνεις αητός, Ανθρωπάκο. Γιαυτό σε τρώνε τα όρνεα. Φοβάσαι τους αητούς κι' έτσι ζεις κοπαδιαστά και κοπαδιαστά εξολοθρεύεσαι. Γιατί μερικά από τα κοτόπουλα σου έχουν κλωσθήσει αυγά όρνεων. Και τα όρνεά σου έχουνε γίνει οι Φύρερ σου ενάντια στους αητούς, τους αητούς που θελήσανε να σε οδηγήσουν σε μακρινότερες, πιο υποσχετικές αποστάσεις. Τα όρνεα σε δίδαξαν να τρως ψοφίμια και ν'άσαι ικανοποιημένος με ελάχιστα σπειριά σιτάρι. Σ' έμαθαν και να ορύεσαι "Ζήτω, ζήτω, Μέγα Όρνεο!". Τώρα λιμοκτονείς και πεθαίνεις κι' ακόμη φοβάσαι τους αητούς που κλωσάνε τα κοτόπουλά σου."

Απόσπασμα από το βιβλίο "Άκου ανθρωπάκο" του Βίλχελμ Ράιχ

Πηγή: Αντικλείδι , antikleidi.com